

„Ходехме често на екскурзии. Били сме много пъти в Искърското дефиле и другаде. Спомням си едно завръщане. Пролет бе... Седим в претъпкания неделен влак един до друг, свити. Тогава още се роди този сонет:

Да може все така, с притиснати чела,
Безспирно към безкрая да ни отнася тренът...

.....
Да може все така шумът на колелата
Да ни унася леко, един на друг склонени,

.....
Да може все така в последния ми ден,
Да бъдеш ти до мене – любим, другар и брат,...⁵

Но това не са единични примери. Внимателното вглеждане в писмата на Багряна до Иван Бочев ще ни отведе и към доста други нейни творби от периода между двете световни войни – „Прелюдия“, „Лавина“, „Студ“, „Ти искаше“, „Тихият глас“, „Среща“, „Дъжд“, „Къща в полето“, „Пенелопа на XX век“ и др.

Тези писма са своеобразен паралелен текст към творбите ѝ, включени в „Звезда на моряка“ и „Сърце човешко“.

Багряна е държала на връзката си с Иван Бочев, разчитала е на този умен, способен, но и с чувство за хумор мъж, съчетал работата по отговорна професия с артистичен дух и с приятелства в артистични среди.

Пише му често, понякога – всеки ден, а даже и в един ден два пъти; пише му отвсякъде, където пътува, пише му от квартири, хотели, кафенета, гари, влакове, параход, читалнята в Алианса... Чака нетърпеливо писмата от него, предчувства ги, тревожна е, ако няма писмо, щастлива е, когато знае, че той ще пристигне при нея. Неговите думи я изтръгват от самотата, стават част от истинското ѝ битие, мисълта за него присъства често, когато се докосва до красотата: „Прекрасен град – и при всяко хубаво ъгълче мислех